

Trefossa (Henny de Ziel)

CSENDESÜLJ, NYUGODJ

Ne férközz most gondolataimba,
s ne kérd, hogy fordítsam el tekintetem.
Szívem ma távoli,
csendes vízmosások felé hívogat.

Ne mondd, hogy repülni születtem,
mert félem a harcot, s könnyeimbe menekülök.
Hatalmába kerített e világ lármája.
Mit tegyek hát? Vérem nyugalom után eped.

S amott, a patakparton álomvilágot fürkészek majd,
hol az itteninél minden szebb, s édesebb,
s a riasztó meséknek hatalma nincs.

Mikor visszatérek megint,
kissé talán jobb emberré leszek,
ki tud nevetni is, s derekasan visel minden csapást.

(1957)

Edgar Cairo

ÚJ KOROK GYERMEKE

mi a folyó part nélkül, s a part nélküled,
nekem tett, beteljesületlen ígéreted?
ezért váltak el útjaink.

üres fecsegés éjjelén, a szavakba gabalyodva egészen
várakozik egy kenu, indulásra készen,
a földi élet igazságaitól terhesen.

ne menjünk! ne, íródjunk egymás szívébe hát:
te, az áramlatom, s én, a csatornád.
hogyan is úszna a kenu, ha nincs mindkettőnkben dagály.
új korok gyermeke! így áramlik tova az idő,
a távoli partig egészen, hol az ár fordultával
élet és szerelem emelkedik a dagálllyal.

KÍGYÓLÉLEK

Magányos néger lélekként
csak gondolataim
történéseire van szemem,
s látom az esővel terhes felhőket.

Nincs egymás nélkül felhő és eső!
Beissza őket e föld, mintha csontjait
tisztára mosó áradatot nyelne el, mely
kimossa belőle minden igazságtalanság nyomát.

*„Ó, kígyólélek,
mily rég láttam jöttedet?
Kígyólélek, ó,
mily rég öltöttél
emberi formát?”*

Halld hát bőrömet, s csontjaimat
emésztő énekem,
s a dal torkán a jókora fekete csomót.

Csak a megkínzottak kiáltása
gyűjthat fényt,
mi megszégyeníti a napot.

Aztán felnyílnak szemeim
dacolva mindennel,
s emberként hajtanak ki a virágok,
nem rémiszti őket a könnyező fellegek
reptette éjszaka.

Shrinivasi

ÉJJELI SZÓ

Vajon ki szólított az éjben?
Alig hallható volt idebenn a hang,
Nem tudom, ki szólt,
S udvaromra miért lépett.

Talán a *naiú!* lehetett, a régi, ismerős hírekkel,
Ki tudja, tán mérgelődött távoztában,